

4. listopadu 1936. Za toho stavu věci nemůže býti výše uvedená žaloba o obnovu základního sporu důvodem k přerušení řízení a překážkou rozhodnutí a nemůže zabrániti tomu, aby bylo rozhodnuto o rozluce na podkladě pravoplatného výroku, že se manželství navrhovatele a odpůrkyně z viny obou stran rozvádí. Stěžovatelčin názor, že první soud byl povinen přerušiti řízení až do skončení sporu o obnovu, jest odkázati na předpis § 25 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs spatřuje nezákonnost napadeného usnesení v tom, že prý bylo proti ustanovení § 17 zák. č. 320/1919 Sb. z. a n. vyhověno žádosti navrhovatele o přeměnu rozvodu v rozluku, aniž bylo vyčkáno konečného rozhodnutí o žalobě odpůrkyně o obnovu rozvodového sporu co do výroku o její spoluvině na rozvodu, po případě aniž bylo řízení až do rozhodnutí o skutečnostech ve sporu o obnovu uplatněných podle § 25, odst. 2, zákona o říz. nesp. přerušeno.

Než o nezákonnost nějakého usnesení neb opatření mohlo by podle § 46, odst. 2, zákona o říz. nesp. a čl. V č. 1 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n. jíti jen tehdy, kdyby se přičilo jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ užito. Tomu však v souzeném případě tak není. Navrhovatel byl podle § 17 zák. č. 320/1919 Sb. z. a n. oprávněn žádati podle pravoplatného rozsudku o rozvodu za rozluku manželství. Podkladem pro povolení rozluky byly podle uvedeného ustanovení jen skutečnosti ve sporu o rozvod najevo vyšlé. K novým skutečnostem, teprve v řízení o obnovu rozvodového sporu uplatněným, nebylo v souzeném případě přihlížeti, jelikož se týkají jen otázky míry viny navrhovatelovy na vysloveném rozvodu a nikoli viny odpůrkyně a existence rozvodových důvodů na její straně. Poněvadž nemají předurčující význam, nebylo tu podkladu pro postup podle § 25 č. 2 zák. o řízení nesp. ani pro vyčkání konečného rozhodnutí o žalobě o obnovu rozvodového sporu.

Čís. 16685.

Proti rozhodnutí exekučního soudu, jímž se bere na vědomí zpráva ministerstva zemědělství o schválení vydražitele a vyslovuje se, že tím usnesení o příklepu nabylo právní moci, je přípustný rekurs.

(Rozh. ze dne 2. února 1938, R I 28/38.)

Usnesením prvního soudu ze dne 24. června 1937, č. j. E 146/32-230, byly vydražené nemovitosti příklepnuty vydražiteli nezletilému Jindřichu F. s výhradou, že osobu vydražitelovu schválí ministerstvo ze-

mědělství. V rozhodnutí ze dne 30. září 1937, č. j. E 146/32-257, uvedl pak první soud, že ministerstvo zemědělství výnosem ze dne 14. září 1937 schválilo nezletilého Jindřicha F. jako vydražitele a že usnesení o příklepu ze dne 24. června 1937, č. j. E 146/32-230, nabylo plného právního účinku. Proti tomuto rozhodnutí podal povinný dne 13. října 1937 rekurs a dne 27. září 1937 doplněk k rekursu. Rekursní soud odmítl rekurs i doplněk k němu proto, že to, proti čemu rekurs směřuje, jest pouhou zprávou soudu o rozhodnutí správního úřadu a nikoliv usnesením, ježto neobsahuje žádné rozhodnutí, nařízení ani opatření soudu, které by mohlo býti cestou instanční přezkoumáno, a že jím není ani připojené oznámení, že dotčeným rozhodnutím správního úřadu nabylo plného účinku právního i usnesení o příklepu, jinak již praveplatné.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení, pokud jím byl odmítnut rekurs stěžovatelův ze dne 13. října 1937, č. j. E 146/32-262, a uložil rekursnímu soudu, aby znova o rekursu rozhodl.

Důvody:

S právním názorem rekursního soudu nelze souhlasiti. To, že první soud vzal zprávu ze dne 14. září 1937, č. j. 249.228/37-IX/5, kterou ministerstvo zemědělství oznamuje, že schvaluje nezletilého Jindřicha F. jako vydražitele příslušných nemovitostí, na vědomost, vysloviv zároveň, že tím usnesení o příklepu nabylo právního účinku, tedy že se tím podmínka příklepu splnila, náleží do soudcovského rozhodování a je tudíž usnesením, proti němuž je rekurs dovolen.

Čís. 16686.

Věřitel, pro něhož jest vložena na dlužníkově nemovitosti kauční hypoteka pro nároky z důvodu depuračního závazku, nemůže se podle rozsudku, který vymohl hypotekární věřitel proti němu pro pohledávku hypotekární, která měla býti depurována a přesahovala výši kauční hypoteky, domoci sporem proti hypotekárnímu dlužníku z kauční hypoteky knihovní poznámky, že kauční hypoteka je vyčerpána a že je vykonatelná.

(Rozh. ze dne 2. února 1938, Rv I 892/37.)

Podle směnné smlouvy ze dne 26. listopadu 1931, sjednané se žalovanými, kterou žalobce nabyt vlastnictví k nemovitostem zapsaným ve vložkách č. 251, 5, 253 poz. knihy Č. B. a podle níž žalobce převzal jen určité knihovní dluhy, se žalovaní zavázali depurovati ostatní dluhy a závady váznoucí na převedených nemovitostech a zřídili k zajištění tohoto svého závazku kauční hypoteku 1,500.000 Kč na statku S. ve prospěch žalujícího řádu. Tvrdě, že zejména nepřevzal pohledávku Městské spořitelny v B. 1,750.000 Kč s přísl., že žalovaní byli